

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 19. decembra 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 2000/31/ES – Služby informačnej spoločnosti – Smernica 2006/123/ES – Služby – Sprostredkovanie kontaktu medzi hosťiteľmi, podnikateľmi alebo jednotlivcami, ktorí disponujú ubytovacími kapacitami na prenájom, a osobami hľadajúcimi takýto druh ubytovania – Kvalifikácia – Vnútroštátna právna úprava stanovujúca určité obmedzenia výkonu povolania realitného makléra – Smernica 2000/31/ES – Článok 3 ods. 4 písm. b) druhá zarážka – Povinnosť oznámiť opatrenia obmedzujúce slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti – Opomenutie oznámenia – Použitelnosť – Trestné konanie s účasťou poškodenej strany“

Vo veci C-390/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunal de grande instance de Paris (Súd prvého stupňa Paríž, Francúzsko) zo 7. júna 2018 a doručený Súdnemu dvoru 13. júna 2018, ktorý súvisí s trestným konaním proti:

X,

za účasti:

YA,

Airbnb Ireland UC,

Hôtelière Turenne SAS,

Association pour un hébergement et un tourisme professionnels (AHTOP),

Valhotel,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, predsedovia komôr A. Arabadžiev, E. Regan, P. G. Xuereb a L. S. Rossi, sudcovia E. Juhász, M. Ilešič, J. Malenovský, D. Šváby (spravodajca) a N. Piçarra,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: V. Giacobbo-Peyronnel, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 14. januára 2019,

* Jazyk konania: francúzština.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Airbnb Ireland UC, v zastúpení: D. Van Liedekerke, O.W. Brouwer a A.A.J. Pliego Selie, advocaten,
- Association pour un hébergement et un tourisme professionnels (AHTOP), v zastúpení: B. Quentin, G. Navarro a M. Robert, avocats,
- francúzska vláda, v zastúpení: E. de Moustier a R. Coesme, splnomocnení zástupcovia,
- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, J. Vláčil a T. Müller, splnomocnení zástupcovia,
- španielska vláda, v zastúpení: M. J. García Valdecasas Dorrego, splnomocnená zástupkyňa,
- luxemburská vláda, v zastúpení: pôvodne D. Holderer, neskôr T. Uri, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: L. Malferrari, É. Gippini Fournier a S. L. Kaléda, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 30. apríla 2019,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania vedeného proti X za skutky, ktorými sú najmä spravovanie finančných prostriedkov na účely výkonu sprostredkovateľskej činnosti a správy nehnuteľnosti a obchodného majetku osobou bez profesijného preukazu.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 98/34

- 3 Článok 1 ods. 1 bod 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov, ako aj pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 204, 1998, s. 37; Mim. vyd. 13/020, s. 337), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/48/ES z 20. júla 1998 (Ú. v. ES L 217, 1998, s. 18; Mim. vyd. 13/021, s. 8, ďalej len „smernica 98/34“), stanovuje:

„Na účely tejto smernice platia nasledujúce vymedzenia pojmov:

...

„2. ‚Služba‘; je každá služba poskytovaná informačnou spoločnosťou, to jest každá služba, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb.

Na účely tejto definície:

- ‚na diaľku‘; znamená, že služba sa poskytuje bez toho, aby pri tom boli obe strany súčasne prítomné,
- ‚služba poskytovaná elektronicky‘; znamená, že služba sa z miesta pôvodu odošle a na mieste určenia prijíma prostredníctvom elektronického zariadenia, určeného na spracovávanie (vrátane digitálneho komprimovania) a uskladňovanie údajov a je úplne vysielaná, prenášaná a prijímaná po drôte, prostredníctvom rádiových vln, optickým spôsobom, alebo inými elektromagnetickými prostriedkami,
- ‚na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb‘; znamená, že služba sa prostredníctvom prenosu údajov poskytuje na individuálnu žiadosť.

...“

Smernica (EÚ) 2015/1535

- 4 Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. EÚ L 241, 2015, s. 1), od 7. októbra 2015 zrušila a nahradila smernicu 98/34.
- 5 Článok 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535 znie:

„Na účely tejto smernice sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov:

...

- b) ‚služba‘ je každá služba poskytovaná informačnou spoločnosťou, to jest každá služba, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb.

Na účely tohto pojmu:

- i) ‚na diaľku‘ znamená, že služba sa poskytuje bez toho, aby pri tom boli obe strany súčasne prítomné;
- ii) ‚elektronickým spôsobom‘ znamená, že služba sa z miesta pôvodu odošle a na mieste určenia prijíma prostredníctvom elektronického zariadenia, určeného na spracovávanie (vrátane digitálneho komprimovania) a uskladňovanie údajov a je úplne vysielaná, prenášaná a prijímaná po drôte, prostredníctvom rádiových vln, optickým spôsobom, alebo inými elektromagnetickými prostriedkami;
- iii) ‚na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb‘ znamená, že služba sa poskytuje prostredníctvom prenosu údajov na individuálnu žiadosť.

Indikatívny zoznam služieb, ktoré nespádajú pod tento pojem, je uvedený v prílohe I.“

6 Článok 5 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty okamžite oznámia Komisii, s výhradou článku 7, všetky návrhy technických predpisov okrem tých prípadov, keď ide len o prevzatie úplného textu medzinárodnej alebo európskej normy, pričom v takomto prípade postačí informácia o príslušnej norme; členské štáty oznámia Komisii aj dôvody, pre ktoré je prijatie takéhoto technického predpisu potrebné, keď tieto dôvody nebudú zjavné už z návrhu technického predpisu.

...“

7 Podľa článku 10 druhého odseku smernice 2015/1535 sa odkazy na smernicu 98/34 odteraz považujú za odkazy na smernicu 2015/1535.

Smernica 2000/31

8 Odôvodnenie 8 smernice 2000/31 znie:

„Cieľom tejto smernice je vytvoriť právny rámec na zabezpečenie voľného pohybu služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi a nie harmonizovať oblasť trestného práva ako takého.“

9 V znení pred nadobudnutím účinnosti smernice 2015/1535, článok 2 písm. a) smernice 2000/31 definoval „služby informačnej spoločnosti“ ako služby v zmysle článku 1 ods. 1 bodu 2 smernice 98/34. Od tohto nadobudnutia účinnosti sa tento odkaz musí chápať ako odkaz na článok 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535.

10 Článok 2 písm. h) smernice 2000/31 stanovuje:

„h) ‚koordinovaná oblasť‘: požiadavky ustanovené v právnych systémoch členských štátov uplatniteľné na poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti alebo na služby informačnej spoločnosti, bez ohľadu na to, či sú všeobecnej povahy alebo či sú pre ne špeciálne navrhnuté.

i) Koordinovaná oblasť sa týka požiadaviek, ktoré musí poskytovateľ služieb spĺňať pokiaľ ide o:

- začatie činnosti súvisiacej so službou informačnej spoločnosti, ako napríklad požiadavky týkajúce sa kvalifikácie, udeľovania oprávnení alebo oznamovania,
- vykonávanie činnosti služby informačnej spoločnosti, ako napríklad požiadavky týkajúce sa správania sa poskytovateľa služieb, požiadavky týkajúce sa kvality alebo obsahu služby, vrátane tých, ktoré sa uplatňujú na reklamu a zmluvy alebo požiadavky týkajúce sa zodpovednosti poskytovateľa služieb;

ii) Koordinovaná oblasť sa nevzťahuje na požiadavky ako napríklad:

- požiadavky, ktoré sa uplatňujú na tovar ako taký,
- požiadavky, ktoré sa uplatňujú na dodávku tovaru,
- požiadavky, ktoré sa uplatňujú na služby, ktoré sa neposkytujú elektronicky.“

11 Článok 3 ods. 2 a 4 až 6 tejto smernice znie:

„2. Členské štáty nemôžu z dôvodov spadajúcich do koordinovanej oblasti obmedziť slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti z iného členského štátu.

...

4. Členské štáty môžu prijať opatrenia na výnimku z odseku 2 v súvislosti s určitou danou službou informačnej spoločnosti [Členské štáty môžu pre určitú službu informačnej spoločnosti prijať opatrenia odchyľujúce sa od odseku 2 – *neoficiálny preklad*], ak sú splnené tieto podmienky:

a) opatrenia sú:

i) nevyhnutné pre jeden z týchto dôvodov:

- verejného záujmu, najmä z dôvodu prevencie, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov vrátane ochrany nepľnoletých osôb a boja proti všetkým formám podnecovania nenávisť z dôvodu rasy, pohlavia, náboženstva alebo štátnej príslušnosti a hanobenia ľudskej dôstojnosti jednotlivých osôb,
- ochrany verejného zdravia,
- verejnej bezpečnosti vrátane zabezpečenia bezpečnosti a obrany štátu,
- ochrany spotrebiteľov, vrátane investorov;

ii) prijaté proti určitej službe informačnej spoločnosti, ktorá škodí cieľom uvedeným v bode i) alebo, ktorá predstavuje skutočné a závažné riziko poškodenia týchto cieľov;

iii) primerané týmto cieľom;

b) pred prijatím predmetných opatrení a bez dopadu na súdne konania, vrátane predbežných konaní a aktov vykonávaných v rámci vyšetrovania trestných činov, členský štát [členský štát predbežne a bez toho, aby bolo dotknuté súdne konanie vrátane prejudiciálneho konania a akty uskutočnené v rámci trestného vyšetrovania – *neoficiálny preklad*]:

- požiadal členský štát uvedený v odseku 1, aby prijal opatrenia a tento takéto opatrenia neprijal, alebo boli neprimerané,
- oznámi Komisii a členskému štátu uvedenému v odseku 1 svoj úmysel prijať také opatrenia.

5. Členské štáty môžu v naliehavom prípade prijať výnimku z podmienok ustanovených v odseku 4 písm. b). Ak ide o takýto prípad, opatrenia musia byť čo najskôr oznámené Komisii a členskému štátu uvedenému v odseku 1, s uvedením dôvodov, prečo členský štát považuje prípad za naliehavý.

6. Bez toho, aby bola dotknutá možnosť členského štátu pokračovať v príslušných opatreniach, Komisia preskúma zlučiteľnosť oznámených opatrení s právom spoločenstva v čo najkratšom možnom čase; ak príde k záveru, že opatrenie je nezlučiteľné s právom spoločenstva, Komisia požiada príslušný členský štát, aby neprijal navrhované opatrenia alebo urýchlene ukončil príslušné opatrenia.“

Smernica 2006/123/ES

¹² Článok 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 36), stanovuje:

„Ak existuje rozpor medzi ustanoveniami tejto smernice a ustanovením iného aktu Spoločenstva, ktorý upravuje osobitné aspekty prístupu k činnosti v oblasti služieb alebo jej výkonu v osobitných oblastiach alebo v osobitných povolaniach, má ustanovenie iného aktu Spoločenstva prednosť a uplatňuje sa na tieto osobitné oblasti alebo povolania...“

Francúzske právo

- 13 Článok 1 loi n° 70-9, du 2 janvier 1970, réglementant les conditions d'exercice des activités relatives à certaines opérations portant sur les immeubles et les fonds de commerce (zákon č. 70-9 z 2. januára 1970 upravujúci podmienky výkonu činností týkajúcich sa niektorých transakcií s nehnuteľnosťami a obchodného majetku) (JORF zo 4. januára 1970, s. 142), v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej (ďalej len „zákon Hoguet“), stanovuje:

„Ustanovenia tohto zákona sa vzťahujú na fyzické alebo právnické osoby, ktoré obvykle vykonávajú alebo poskytujú pomoc, hoci aj ako vedľajšiu činnosť, pri transakciách týkajúcich sa nehnuteľnosťí inej osoby a súvisiacich s:

1° Kúpou, predajom, prieskumom, výmenou, nájmom alebo podnájomom, sezónnym alebo mimosezónnym, so zariadenými alebo nezariadenými nehnuteľnosťami, postavenými nehnuteľnosťami alebo projektmi nehnuteľností;

...“

- 14 Článok 3 tohto zákona stanovuje:

„Činnosti stanovené v článku 1 môžu vykonávať iba fyzické alebo právnické osoby, ktoré majú profesijný preukaz, ktorý na určité obdobie a podľa podmienok stanovených dekrétom Conseil d'Etat [Štátna rada, Francúzsko] vydáva predseda krajskej obchodnej a priemyselnej komory alebo predseda obchodnej a priemyselnej komory departementu Île-de-France, spresňujúci tie transakcie, ktoré tieto osoby môžu vykonávať. ...

Tento preukaz je možné vydať iba fyzickým osobám, ktoré spĺňajú nasledujúce podmienky:

1° Preukážu svoju odbornú spôsobilosť;

2° Preukážu finančnú záruku umožňujúcu vrátiť finančné prostriedky...

3° Uzatvoria poistenie proti finančným rizikám vyplývajúcim z ich zodpovednosti za škodu pri výkone povolania;

4° Nevzťahuje sa na ne niektorý z dôvodov nespôsobilosti alebo zákaz výkonu činnosti...

...“

- 15 Článok 5 uvedeného zákona znie:

„Osoby uvedené v článku 1, ktoré prijímajú [alebo] uchovávajú peňažné sumy musia dodržiavať podmienky stanovené dekrétom Conseil d'Etat [Štátna rada], najmä formálne požiadavky týkajúce sa vedenia záznamov a vydávania potvrdení o zaplatení, ako aj iné povinnosti vyplývajúce z oprávnenia.“

- 16 Článok 14 toho istého zákona znie takto:

„Trestom odňatia slobody na šesť mesiacov a pokutou vo výške 7 500 eur sa potrestá:

a) ten, kto obvykle poskytuje služby alebo ponúka pomoc, hoci aj ako vedľajšiu činnosť, pri transakciách stanovených v článku 1 bez toho, aby bol držiteľom preukazu stanoveného v článku 3 alebo po tom, čo tento preukaz vrátil alebo ho opomenul vrátiť na príkaz príslušného správneho orgánu;

...“

17 Článok 16 zákona Hoguet stanovuje:

„Trestom odňatia slobody na dva roky a pokutou vo výške 30 000 eur sa potrestá:

1° Ten, kto prijme alebo uchováva, z akéhokoľvek dôvodu alebo akýmkoľvek spôsobom, v rámci transakcií stanovených v článku 1, akékoľvek peňažné sumy, tovar, aktíva alebo hodnoty:

a) v rozpore s článkom 3;

b) v rozpore s podmienkami stanovenými v článku 5 týkajúcimi sa vedenia dokladov a vydávania potvrdení o zaplatení, pokiaľ sú tieto doklady a potvrdenia požadované zákonom;

...“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

18 Airbnb Ireland UC, spoločnosť založená podľa írskeho práva so sídlom v Dubline (Írsko), je súčasťou skupiny Airbnb zloženej z viacerých spoločností, ktoré priamo alebo nepriamo vlastní Airbnb Inc., so sídlom v Spojených štátoch amerických. Airbnb Ireland ponúka elektronickú platformu, ktorej cieľom je konkrétne vo Francúzsku za províziu sprostredkovať kontakt na jednej strane medzi prenajímateľmi, podnikateľmi a jednotlivcami, ktorí disponujú ubytovacími kapacitami na prenájom, a na druhej strane osobami hľadajúcimi takýto druh ubytovania. Airbnb Payments UK Ltd, spoločnosť založená podľa práva Spojeného kráľovstva so sídlom v Londýne (Spojené kráľovstvo), poskytuje online platobné služby v rámci tohto vzťahu a spravuje platobné činnosti skupiny v Európskej únii. Okrem toho Airbnb France SARL, spoločnosť založená podľa francúzskeho práva, ktorá je poskytovateľom spoločnosti Airbnb Ireland, je poverená propagáciou tejto platformy pre užívateľov na francúzskom trhu tým, že organizuje najmä reklamné kampane zamerané na cieľové skupiny verejnosti.

19 Okrem tejto služby sprostredkovania kontaktu medzi prenajímateľmi a nájomcami prostredníctvom jej elektronickej platformy, ktorá centralizuje ponuky, Airbnb Ireland prenajímateľom ponúka určité množstvo ďalších služieb, ako sú šablóna definujúca obsah jej ponuky, fakultatívne fotografické služby a tiež fakultatívne, poistenie zodpovednosti za škodu, ako aj záruka za škodu do výšky 800 000 eur. Ďalej im dáva k dispozícii fakultatívny nástroj na odhad ceny za prenájom z hľadiska trhového priemeru dosiahnutého na tejto platforme. Okrem toho ak prenajímateľ prijíma nájomcu, nájomca prevádza na Airbnb Payments UK cenu nájomného, ku ktorej sa pripočíta 6 % až 12 % z tejto sumy z dôvodu nákladov a služieb, ktoré poskytuje Airbnb Ireland. Airbnb Payments UK uchová finančné prostriedky v mene prenajímateľa a 24 hodín po vstupe nájomcu do priestorov ich prevodom zašle na účet prenajímateľa, čím nájomcovi umožňuje získať istotu o existencii nehnuteľnosti a prenajímateľovi záruku platby. Airbnb Ireland napokon zaviedla systém, v ktorom prenajímateľ a nájomca môžu hodnotiť pobyt udelením nula až piatich hviezdíčiek, pričom toto hodnotenie je dostupné na predmetnej elektronickej platforme.

20 V praxi, ako vyplýva z vysvetlení spoločnosti Airbnb Ireland, užívateľ internetu, ktorý hľadá ubytovanie na prenájom, sa pripojí na elektronickú platformu, uvedie miesto, na ktorom sa chce zdržiavať, ako aj dĺžku pobytu a zvolí počet osôb. Airbnb Ireland mu na základe týchto údajov poskytne zoznam dostupných ubytovacích kapacít zodpovedajúcich týmto kritériám s cieľom, aby si z nich online niektorú vybral a rezervoval ju.

21 V rámci toho užívateľa predmetnej elektronickej platformy, či už prenajímateľa alebo nájomcovia, so spoločnosťou Airbnb Ireland uzatvárajú zmluvu o používaní tejto platformy a so spoločnosťou Airbnb Payments UK o platbách uskutočnených prostredníctvom uvedenej platformy.

- 22 Dňa 24. januára 2017 združenie pre profesionálne ubytovanie a turizmus (AHTOP) podalo trestné oznámenie s účasťou poškodenej strany najmä za výkon sprostredkovateľskej činnosti a správy nehnuteľnosti a obchodného majetku bez profesijného preukazu podľa zákona Hoguet v období od 11. apríla 2012 do 24. januára 2017.
- 23 Na podporu tohto trestného oznámenia toto združenie tvrdí, že Airbnb Ireland sa neuspokojuje s tým, že sprostredkováva kontakt medzi dvomi stranami prostredníctvom rovnomennej platformy, ale ponúka aj doplnkové služby, ktoré charakterizujú sprostredkovateľskú činnosť v oblasti transakcií s nehnuteľnosťami.
- 24 V dôsledku podania uvedeného trestného oznámenia podal procureur de la République près le tribunal de grande instance de Paris (prokurátor na Súde prvého stupňa Paríž, Francúzsko) 16. marca 2017 obžalobu najmä za spravovanie finančných prostriedkov na účely výkonu sprostredkovateľskej činnosti a správy nehnuteľnosti a obchodného majetku osobou bez profesijného preukazu v rozpore so zákonom Hoguet, v období od 11. apríla 2012 do 24. januára 2017.
- 25 Airbnb Ireland spochybňuje, že by vykonávala činnosť realitného makléra a vznáša námietku o neuplatniteľnosti zákona Hoguet z dôvodu jeho nezlučiteľnosti so smernicou 2000/31.
- 26 V rámci toho vyšetrojúci sudca na Tribunal de grande instance de Paris (Súd prvého stupňa Paríž) kladie otázku, či službu poskytovanú spoločnosťou Airbnb Ireland možno považovať za „službu informačnej spoločnosti“ v zmysle tejto smernice, a v prípade kladnej odpovede, či táto smernica bráni uplatneniu zákona Hoguet na túto spoločnosť v spore vo veci samej alebo, či naopak uvedená smernica nebráni vyvodu trestnoprávnej zodpovednosti voči spoločnosti Airbnb Ireland na základe tohto zákona.
- 27 Za týchto podmienok Tribunal de grande instance de Paris (Súd prvého stupňa Paríž) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Uplatňuje sa na služby, ktoré sú vo Francúzsku poskytované spoločnosťou Airbnb Ireland... prostredníctvom elektronickej platformy prevádzkovej z Írska, sloboda poskytovania služieb stanovená článkom 3 [smernice 2000/31]?
2. Je možné voči spoločnosti Airbnb Ireland použiť reštriktívne pravidlá týkajúce sa výkonu povolania realitného makléra vo Francúzsku stanovené [zákonom Hoguet]?“

O prejudiciálnych otázkach

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 28 Airbnb Ireland tvrdí, že vnútroštátny súd sa nesprávne domnieva, že činnosti spoločnosti Airbnb Ireland patria do pôsobnosti zákona Hoguet. Francúzska vláda na pojednávaní uviedla rovnaký názor.
- 29 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v právnom a skutkovom rámci, ktorý tento súd vymedzí na svoju zodpovednosť a ktorého presnosť Súdnemu dvoru neprináleží preverovať, platí prezumpcia ich relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť rozhodnúť o návrhu predloženom vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nijako nesúvisí s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi nevyhnutnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré sa mu položili (rozsudok z 22. júna 2010, Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 27).

- 30 Keďže sa vnútroštátny súd v prejednávanej veci, ako to v podstate priznáva francúzska vláda, pýta na to, či ustanovenia zákona Hoguet možno použiť voči spoločnosti Airbnb Ireland, implicitne sa domnieva, že sprostredkovateľská služba poskytovaná touto spoločnosťou patrí do vecnej pôsobnosti tohto zákona.
- 31 Nie je zjavné, že by bol výklad zákona Hoguet uskutočnený vnútroštátnym súdom z hľadiska znenia vnútroštátnych ustanovení obsiahnutých v rozhodnutí vnútroštátneho súdu zjavne vylúčený (pozri analogicky rozsudok z 22. júna 2010, Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 28).
- 32 Airbnb Ireland ďalej tvrdí, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu obsahuje stručný opis francúzskej vnútroštátnej právnej úpravy a že by bolo potrebné zohľadniť z nej aj ďalšie ustanovenia. Komisia sa naproti tomu domnieva, že toto rozhodnutie nedostatočne spresňuje skutkový rámec.
- 33 V tomto prípade návrh na začatie prejudiciálneho konania obsahuje stručný, ale presný opis relevantného vnútroštátneho právneho rámca, ako aj pôvodu a povahy sporu. Z toho vyplýva, že vnútroštátny súd dostatočne definoval skutkový a právny rámec, v ktorom požiadal o výklad práva Únie, a poskytol Súdnemu dvoru všetky potrebné informácie, aby mu umožnil užitočne odpovedať na uvedenú žiadosť (rozsudok z 23. marca 2006, Enirisorse, C-237/04, EU:C:2006:197, bod 19).
- 34 Za týchto podmienok tento návrh na začatie prejudiciálneho konania nemožno ako celok považovať za neprípustný.

Úvodné poznámky

- 35 V rámci svojich pripomienok AHTOP a Komisia tvrdia, že právna úprava, o akú ide vo veci samej, sa má posudzovať nielen vzhľadom na smernicu 2000/31, ale aj na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2005/36/ES zo 7. septembra 2005 o uznávaní odborných kvalifikácií (Ú. v. EÚ L 255, 2005, s. 22) a smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2007/64/ES z 13. novembra 2007 o platobných službách na vnútornom trhu, ktorou sa menia a dopĺňajú smernice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a ktorou sa zrušuje smernica 97/5/ES (Ú. v. EÚ L 319, 2007, s. 1).
- 36 V tejto súvislosti treba spresniť, že v rámci postupu spolupráce medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom, zavedeného článkom 267 ZFEÚ, prináleží Súdnemu dvoru poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď, ktorá mu umožní rozhodnúť prejednávany spor. Z tohto hľadiska môže Súdny dvor zo všetkých informácií, ktoré poskytol vnútroštátny súd, a najmä z odôvodnenia rozhodnutia vnútroštátneho súdu, vybrať normy a zásady práva Únie, ktoré si vyžadujú výklad so zreteľom na predmet sporu vo veci samej, s cieľom preformulovať otázky, ktoré sú mu položené, a vykladať všetky ustanovenia práva Únie, ktoré vnútroštátne súdy potrebujú na rozhodovanie o žalobách, ktoré im boli predložené, aj keď tieto ustanovenia nie sú výslovne spomenuté v uvedených otázkach (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2015, Abcur, C-544/13 a C-545/13, EU:C:2015:481, body 33 a 34, ako aj tam citovanú judikatúru).
- 37 Výlučne vnútroštátnemu súdu však prislúcha vymedziť predmet otázok, ktoré má v úmysle položiť Súdnemu dvoru. Vzhľadom na to, že zo samotného návrhu nevyplýva potreba takéhoto preformulovania, Súdny dvor nemôže na návrh jednej z dotknutých osôb uvedených v článku 23 Štatútu Súdného dvora Európskej únie preskúmať otázky, ktoré mu vnútroštátny súd nepoložil. Ak tento posledný uvedený súd na základe vývoja sporu považuje za potrebné získať dodatočné podklady pre výklad práva Únie, musí sa nanovo obrátiť na Súdny dvor (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júna 2015, Berlington Hungary a i., C-98/14, EU:C:2015:386, bod 48, ako aj citovanú judikatúru).

38 V prejednávanej veci a pri neexistencii akejkoľvek zmienky o smerniciach 2005/36 a 2007/64 v prejudiciálnych otázkach alebo iných vysvetlení v rozhodnutí vnútroštátneho súdu, z ktorej môže vyplývať potreba, aby sa Súdny dvor zaoberal výkladom týchto smerníc na účely poskytnutia užitočnej odpovede vnútroštátnemu súdu, nie je potrebné, aby Súdny dvor preskúmal tvrdenia týkajúce sa uvedených smerníc, čo by ho totiž viedlo k zmene podstaty otázok, ktoré mu boli položené.

O prvej otázke

- 39 Vnútroštátny súd sa svojou prvou otázkou v podstate pýta, či sa článok 2 písm. a) smernice 2000/31 má vykladať v tom zmysle, že sprostredkovateľskú službu, ktorej predmetom je prostredníctvom elektronickej platformy za odmenu sprostredkovať kontakt medzi prípadnými nájomcami a prenajímateľmi, ktorí sú alebo nie sú podnikateľmi ponúkajúcimi krátkodobé ubytovanie, a poskytovať aj určité množstvo ďalších služieb, ako sú šablóna definujúca obsah ponuky, fotografické služby, poistenie zodpovednosti za škodu a záruka za škodu, nástroj na odhad ceny za prenájom alebo aj platobné služby týkajúce sa tohto ubytovania, treba považovať za „službu informačnej spoločnosti“, na ktorú sa vzťahuje smernica 2000/31.
- 40 Na úvod treba na jednej strane uviesť, čo žiadny z účastníkov konania, ani dotknutých osôb, ktoré sa tohto konania zúčastnili, nespochybňuje, že sprostredkovateľská činnosť predmetná vo veci samej spadá pod pojem „služba“ v zmysle článku 56 ZFEÚ a smernice 2006/123.
- 41 Na druhej strane však treba pripomenúť, že podľa článku 3 ods. 1 tejto smernice sa uvedená smernica neuplatní, ak sú jej ustanovenia v rozpore s ustanovením iného aktu Únie upravujúcim osobitné aspekty prístupu k činnosti v oblasti služieb alebo jej výkonu v osobitných oblastiach alebo v osobitných povolaniach.
- 42 Na účely určenia, či taká služba, o akú ide vo veci samej, patrí do smernice 2006/123, ako to tvrdia AHTOP a francúzska vláda, alebo, naopak, do smernice 2000/31, ako to tvrdia Airbnb Ireland, česká a luxemburská vláda, ako aj Komisia, treba zistiť, či takú službu treba považovať za „službu informačnej spoločnosti“ v zmysle článku 2 písm. a) smernice 2000/31.
- 43 V tejto súvislosti a s prihliadnutím na obdobie, do ktorého patria skutky uvedené v trestnom oznámení, ktoré podalo AHTOP, a v trestnom konaní s účasťou poškodenej strany vedené pred vnútroštátnym súdom, definícia pojmu „služba informačnej spoločnosti“ uvedená v článku 2 písm. a) smernice 2000/31 sa vzťahovala najprv na článok 1 ods. 1 bod 2 smernice 98/34 a neskôr, od 7. októbra 2015, na článok 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535. Táto definícia však pri príležitosti nadobudnutia účinnosti smernice 2015/1535 7. októbra 2015 ostala nezmenená, a preto sa v tomto rozsudku odkazuje iba na túto smernicu.
- 44 Podľa článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535 pojem „služba poskytovaná informačnou spoločnosťou“ zahŕňa „každú službu, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb“.
- 45 Vnútroštátny súd v prejednávanej veci uvádza, ako to vyplýva z bodu 18 tohto rozsudku, že predmetom služby dotknutej vo veci samej je prostredníctvom elektronickej platformy za odmenu sprostredkovať kontakt medzi prípadnými nájomcami a prenajímateľmi, ktorí sú alebo nie sú podnikateľmi, ponúkajúcimi krátkodobé ubytovacie kapacity s cieľom umožniť prvým uvedeným rezervovať ubytovanie.
- 46 Z toho na úvod vyplýva, že táto služba sa poskytuje za odmenu a to bez ohľadu na to, že poplatok vyberaný spoločnosťou Airbnb Payments UK sa vyberá iba od nájomcu a nie aj od prenajímateľa.

- 47 V nadväznosti na to a v rozsahu, v akom sa vzťah medzi prenajímateľom a nájomcom vykonáva prostredníctvom elektronickej platformy bez toho, aby bol súčasne prítomný na jednej strane poskytovateľ sprostredkovateľskej služby a na druhej strane prenajímateľ alebo nájomca, predstavuje uvedená služba službu poskytovanú na diaľku a elektronicky. Zmluvné strany totiž v nijakom okamihu proces, ktorý vedie k uzatvoreniu zmluvy medzi spoločnosťami Airbnb Ireland alebo Airbnb Payments UK na jednej strane a prenajímateľom a nájomcom na strane druhej, nie sú v inom kontakte než prostredníctvom elektronickej platformy s rovnakým názvom.
- 48 Dotknutá služba sa napokon poskytuje na základe individuálnej žiadosti jej príjemcu, pretože predpokladá uverejnenie ponuky prenajímateľom a individuálnu žiadosť nájomcu, ktorý má o túto ponuku záujem.
- 49 Taká služba teda spĺňa štyri kumulatívne podmienky uvedené v článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2015/1535 a predstavuje teda „službu informačnej spoločnosti“ v zmysle smernice 2000/31.
- 50 Ako však tvrdia účastníci konania a ostatné dotknuté osoby, ktoré sa zúčastnili tohto konania, Súdny dvor rozhodol, že hoci sprostredkovateľská služba spĺňajúca všetky tieto podmienky je v zásade službou odlišnou od následnej služby, na ktorú sa vzťahuje, a z tohto dôvodu sa musí považovať za „službu informačnej spoločnosti“, musí ísť o iný prípad, ak sa javí, že táto sprostredkovateľská služba je neoddeliteľnou súčasťou celkovej služby, ktorej hlavným prvkom je služba patriaca do inej právnej kvalifikácie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. decembra 2017, Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, EU:C:2017:981, bod 40).
- 51 AHTOP v prejednávanej veci v podstate tvrdí, že služba poskytovaná spoločnosťou Airbnb Ireland je neoddeliteľnou súčasťou celkovej služby, ktorej hlavným prvkom je poskytovanie ubytovania. V tomto zmysle sa domnieva, že Airbnb Ireland sa neobmedzuje na sprostredkovanie kontaktu medzi dvomi stranami pomocou rovnomennej elektronickej platformy, ale ponúka doplnkové služby, ktoré majú povahu sprostredkovateľskej činnosti v oblasti nehnuteľností.
- 52 Hoci je cieľom sprostredkovateľskej služby poskytovanej spoločnosťou Airbnb Ireland umožniť prenájom ubytovania, ktorý nesporne patrí do smernice 2006/123, vzťah medzi týmito službami neodôvodňuje odmietnutie kvalifikácie ako „služby informačnej spoločnosti“, pokiaľ ide o túto sprostredkovateľskú službu, a teda o uplatnenie smernice 2000/31 na túto službu.
- 53 Taká sprostredkovateľská služba je totiž oddeliteľná od transakcie s nehnuteľnosťami vo vlastnom zmysle slova, pretože sa netýka iba bezprostredného poskytnutia ubytovania, ale skôr, na základe štruktúrovaného zoznamu ubytovacích kapacít dostupných na rovnomennej elektronickej platforme a zodpovedajúcich kritériám zvoleným osobami hľadajúcimi krátkodobé ubytovanie, poskytnutia nástroja uľahčujúceho uzatváranie zmlúv o budúcich transakciách. Práve vytvorenie takého zoznamu tak v prospech hostiteľov disponujúcich ubytovacími kapacitami, ako aj osôb, ktoré hľadajú tento druh ubytovania, je základnou charakteristikou elektronickej platformy spravovanej spoločnosťou Airbnb Ireland.
- 54 V tejto súvislosti predstavuje centralizovanie ponúk v jednotnom formáte doplnenom o nástroje na vyhľadávanie, lokalizáciu a porovnávanie týchto ponúk na základe svojho významu službu, ktorú nemožno považovať iba za príslušenstvo k celkovej službe patriacej do inej právnej kvalifikácie, t. j. poskytovanie ubytovania.
- 55 Okrem toho sa taká služba, ako je služba poskytovaná spoločnosťou Airbnb Ireland nejaví ako nevyhnutná na poskytovanie ubytovania, a to z pohľadu nájomcov, ako aj prenajímateľov, ktorí ju využívajú, pretože nájomcovia aj prenajímateľovia majú množstvo ďalších kanálov, ktoré sú niekedy k dispozícii dlhodobu, ako sú realitné kancelárie, inzeráty v tlači alebo v elektronickej podobe alebo aj webové stránky týkajúce sa prenájmu nehnuteľností. V tejto súvislosti samotná skutočnosť, že Airbnb Ireland je v priamom konkurenčnom vzťahu s týmito poslednými uvedenými kanálmi pri poskytovaní

svojich inovatívnych služieb prenajíateľom, ako aj nájomcom, založených na osobitostiach obchodnej činnosti informačnej spoločnosti, neumožňuje vyvodiť z nej záver o nevyhnutnej povahe na účely poskytovania ubytovacích služieb.

- 56 Napokon z rozhodnutia vnútroštátneho súdu ani zo skutočností obsiahnutých v spise, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, nevyplyva, že by Airbnb Ireland stanovila alebo obmedzovala výšku nájomného požadovaného prenajíateľmi používajúcimi jej platformu. Poskytuje im nanajvýš fakultatívny nástroj na odhad ceny prenájmu s prihliadnutím na trhové priemery odvodené z tejto platformy, pričom zodpovednosť za stanovenie nájomného ponecháva výlučne prenajíateľovi.
- 57 Z toho vyplýva, že takú sprostredkovateľskú službu, ako je služba poskytovaná spoločnosťou Airbnb Ireland, nemožno považovať za neoddeliteľnú súčasť celkovej služby, ktorej hlavným prvkom je poskytovanie ubytovania.
- 58 Žiadna z ostatných služieb uvedených v bode 19 tohto rozsudku, posudzovaných spoločne alebo oddelene, nemôže toto konštatovanie spochybniť. Také služby majú naopak doplnkovú povahu, pretože pre prenajíateľa nepredstavujú samotný cieľ, ale prostriedok na použitie sprostredkovateľskej služby poskytovanej spoločnosťou Airbnb Ireland alebo na ponúkание ubytovacích služieb za najlepších podmienok (pozri analogicky rozsudky z 21. februára 2008, Part Service, C-425/06, EU:C:2008:108, bod 52; z 10. novembra 2016, Baštová, C-432/15, EU:C:2016:855, bod 71, a zo 4. septembra 2019, KPC Hering, C-71/18, EU:C:2019:660, bod 38).
- 59 To isté platí predovšetkým pre okolnosť, že Airbnb Ireland okrem svojej činnosti sprostredkovania kontaktu medzi prenajíateľom a nájomcom prostredníctvom rovnomennej elektronickej platformy poskytuje prenajíateľom šablónu definujúcu obsah ich ponuky, fakultatívne fotografické služby nehnuteľnosti ponúkanej na prenájom, ako aj systém hodnotenia prenajíateľov a nájomcov prístupný budúcim prenajíateľom a nájomcom.
- 60 Také nástroje sú súčasťou logiky spolupráce vlastnej sprostredkovateľským platformám, ktorá na jednej strane umožňuje záujemcom o ubytovanie uskutočniť riadne informovaný výber medzi ponukami ubytovania ponúkanými prenajíateľmi na platforme a na druhej strane umožňuje prenajíateľom úplne sa informovať o serióznosti nájomcov, s ktorými prípadne vstúpi do zmluvného vzťahu.
- 61 Ďalej to platí pre okolnosť, že Airbnb Payments UK, spoločnosť skupiny Airbnb, sa stará o výber súm nájomného od nájomcov a ich následný prevod prenajíateľom v súlade s postupmi pripomenutými v bode 19 tohto rozsudku.
- 62 Také platobné metódy, ktoré sú spoločné veľkému počtu elektronickej platformy, predstavujú nástroj na zabezpečenie transakcií medzi prenajíateľom a nájomcom, ktorých čistá prítomnosť nemôže zmeniť samotnú povahu sprostredkovateľskej služby, najmä pokiaľ také metódy nie sú priamo alebo nepriamo sprevádzané kontrolou cien za poskytovanie ubytovania, ako bolo konštatované v bode 56 tohto rozsudku.
- 63 Napokon skutočnosť, že Airbnb Ireland prenajíateľom ponúka záruku za škodu, ako aj fakultatívne poistenie zodpovednosti za škodu, nemôže zmeniť právnu kvalifikáciu sprostredkovateľskej služby poskytovanej prostredníctvom uvedenej platformy.
- 64 Ani pri spoločnom posúdení neumožňujú služby bez ohľadu na to, či sú fakultatívne, poskytované spoločnosťou Airbnb Ireland a uvedené v bodoch 59 až 63 tohto rozsudku, spochybniť oddeliteľnosť sprostredkovateľskej služby poskytovanej touto spoločnosťou, a teda jej kvalifikáciu ako „služby informačnej spoločnosti“ bez podstatnej zmeny charakteristických znakov tejto služby. V tejto súvislosti by bolo navyše paradoxné, ak by takéto doplnkové služby s pridanou hodnotou poskytované

prostredníctvom elektronickej platformy svojim zákazníkom, najmä s cieľom odlišiť sa od svojich konkurentov, mohli pri neexistencii ďalších prvkov viesť k zmene povahy, a teda právnej kvalifikácie činnosti uvedenej spoločnosti, ako to uviedol generálny advokát v bode 46 svojich návrhov.

- 65 Navyše a na rozdiel od toho, čo tvrdia AHTOP a francúzska vláda, nemožno postupy fungovania takej spotrebiteľskej služby, ako je služba poskytovaná spoločnosťou Airbnb Ireland, prirovnať k postupom sprostredkovateľskej služby, ktoré viedli k vydaniu rozsudkov z 20. decembra 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981, bod 39), a z 10. apríla 2018, Uber France (C-320/16, EU:C:2018:221, bod 21).
- 66 Okrem skutočnosti, že uvedené rozsudky boli vydané v osobitnom kontexte mestskej osobnej dopravy, na ktorú sa vzťahuje článok 58 ods. 1 ZFEÚ, a že služby poskytované spoločnosťou Airbnb Ireland nie sú porovnateľné so službami dotknutými vo veciach, v ktorých boli vydané rozsudky uvedené v predchádzajúcom bode, doplnkové služby s pridanou hodnotou uvedené v bodoch 59 až 63 tohto rozsudku neumožňujú preukázať úroveň kontroly konštatovanú Súdnym dvorom v uvedených rozsudkoch.
- 67 Súdny dvor v nich uviedol, že spoločnosť Uber uplatňuje rozhodujúci vplyv na podmienky poskytovania prepravnej služby neprofesionálnymi vodičmi využívajúcimi aplikáciu, ktorú im táto spoločnosť poskytuje (rozsudky z 20. decembra 2017, Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, EU:C:2017:981, bod 39, a z 10. apríla 2018, Uber France, C-320/16, EU:C:2018:221, bod 21).
- 68 Skutočnosti uvedené vnútroštátnym súdom a pripomenuté v bode 19 tohto rozsudku neumožňujú preukázať, že Airbnb Ireland má taký rozhodujúci vplyv na podmienky poskytovania ubytovacích služieb, ktorých sa týka jej sprostredkovateľská služba, pretože Airbnb Ireland najmä priamo alebo nepriamo nestanovuje cenu požadovaného nájomného, ako bolo uvedené v bodoch 56 a 62 tohto rozsudku, a tiež nevykonáva selekciu prenajímateľov alebo ubytovacích kapacít ponúkaných na prenájom na svojej platforme.
- 69 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 2 písm. a) smernice 2000/31, ktorý odkazuje na článok 1 ods. písm. b) smernice 2015/1535, sa má vykladať v tom zmysle, že sprostredkovateľskú službu, ktorej predmetom je prostredníctvom elektronickej platformy za odmenu sprostredkovať kontakt medzi prípadnými nájomcami a prenajímateľmi, ktorí sú alebo nie sú podnikateľmi ponúkajúcimi krátkodobé ubytovanie, a poskytovať aj určité množstvo doplnkových služieb k tejto sprostredkovateľskej službe, treba považovať za „službu informačnej spoločnosti“, na ktorú sa vzťahuje smernica 2000/31.

O druhej otázke

O právomoci

- 70 Francúzska vláda tvrdí, že Súdny dvor zjavne nemá právomoc odpovedať na druhú otázku, keďže vnútroštátny súd žiada Súdny dvor, aby rozhodol o otázke, či činnosti spoločnosti Airbnb Ireland patria do vecnej pôsobnosti zákona Hoguet, a vyložil teda francúzske právo.
- 71 Zo znenia druhej otázky však vyplýva, že vnútroštátny súd nekladie Súdnemu dvoru otázku, či je zákon Hoguet uplatniteľný na činnosti spoločnosti Airbnb Ireland, ale či je tento zákon, v súvislosti s ktorým vnútroštátny súd konštatoval obmedzenie slobodného poskytovania služieb informačnej spoločnosti, použiteľný na túto spoločnosť.

- 72 Taká otázka, ktorá úzko súvisí s možnosťou priznanou článkom 3 ods. 4 písm. a) smernice 2000/31, aby sa členské štáty odchyľili od zásady slobodného poskytovania služieb informačnej spoločnosti, ako aj od povinnosti týchto štátov oznámiť Komisii a dotknutému členskému štátu opatrenia, ktoré túto zásadu porušujú, stanovenej v článku 3 ods. 4 písm. b) tejto smernice, je otázka týkajúca sa výkladu práva Únie.
- 73 Súdny dvor má teda právomoc odpovedať na túto otázku.

O prípustnosti

- 74 Francúzska vláda subsidiárne tvrdí, že pokiaľ vnútroštátny súd nepreukáže, že činnosti spoločnosti Airbnb Ireland patria do vecnej pôsobnosti zákona Hoguet, neobsahuje jeho druhá otázka uvedenie dôvodov, ktoré ho viedli k otázke týkajúcej sa výkladu smernice 2000/31 a neuvádza súvislosť, ktorú konštatoval medzi touto smernicou a zákonom Hoguet. Nespĺňa teda požiadavky stanovené v článku 94 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, a preto je neprípustná.
- 75 V tejto súvislosti, ako bolo uvedené v bode 30 tohto rozsudku, z druhej otázky vyplýva, že podľa vnútroštátneho súdu patrí sprostredkovateľská služba poskytovaná spoločnosťou Airbnb Ireland prostredníctvom rovnomennej elektronickej platformy do vecnej pôsobnosti tohto zákona.
- 76 Vnútroštátny súd navyše tým, že uviedol reštriktívnu povahu uvedeného zákona, pokiaľ ide o také služby, ako je sprostredkovateľská služba dotknutá vo veci samej, a zásadu slobodného poskytovania služieb informačnej spoločnosti uznanú v článkoch 1 a 3 smernice 2000/31, s odkazom na ťažkosti pri výklade poslednej uvedenej smernice, pokiaľ ide o otázku, či taká vnútroštátna právna úprava, ako je zákon Hoguet, môže byť použitá voči spoločnosti Airbnb Ireland, plnil minimálne požiadavky stanovené v článku 94 rokovacieho poriadku.
- 77 Za týchto podmienok je druhá otázka prípustná.

O veci samej

- 78 Svojou druhou otázkou vnútroštátny súd kladie Súdnemu dvoru otázku, či je právna úprava dotknutá vo veci samej použiteľná voči spoločnosti Airbnb Ireland.
- 79 Táto otázka nadväzuje na argumentáciu, ktorú uviedla Airbnb Ireland, týkajúcu sa nezlučiteľnosti ustanovení zákona Hoguet dotknutých vo veci samej so smernicou 2000/31, pretože Francúzska republika nespĺnila podmienky stanovené v článku 3 ods. 4 tejto smernice, ktoré umožňujú členským štátom prijať opatrenia obmedzujúce slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti.
- 80 Druhú otázku treba teda chápať tak, že jej cieľom je zistiť, či sa článok 3 ods. 4 smernice 2000/31 má vykladať v tom zmysle, že jednotlivci sa v rámci trestného konania s účasťou poškodenej strany môžu brániť proti tomu, aby sa voči nemu uplatnili opatrenia členského štátu obmedzujúce slobodné poskytovanie služby informačnej spoločnosti, ktorú poskytuje z iného členského štátu, pokiaľ uvedené opatrenia nespĺňajú všetky podmienky stanovené týmto ustanovením.
- 81 Na úvod treba konštatovať, že právna úprava dotknutá vo veci samej predstavuje, ako uvádza vnútroštátny súd, obmedzenie slobodného poskytovania služieb informačnej spoločnosti.
- 82 Na jednej strane sa totiž požiadavky obsiahnuté v zákone Hoguet a uvedené vnútroštátnym súdom, konkrétne povinnosť mať profesijný preukaz, týkajú prístupu k činnosti spočívajúcej v službe sprostredkujúcej kontakt medzi hosťiteľom s ubytovacími kapacitami a osobami hľadajúcimi tento druh ubytovania v zmysle článku 2 písm. h) bode i) smernice 2000/31 a nepatria do žiadnej

z vylúčených kategórií uvedených v článku 2 písm. h) bode ii) tejto smernice. Na druhej strane sa uplatňujú najmä na poskytovateľov služby usadených v iných členských štátoch než vo Francúzskej republike, čo sťažuje poskytovanie ich služieb vo Francúzsku.

- 83 Podľa článku 3 ods. 4 smernice 2000/31 môžu členské štáty, pokiaľ ide o danú službu informačnej spoločnosti patriacu do koordinovanej oblasti, prijať opatrenia odchyľujúce sa od zásady slobodného poskytovania služieb informačnej spoločnosti pod dvomi kumulatívnymi podmienkami.
- 84 Jednak podľa článku 3 ods. 4 písm. a) smernice 2000/31 musí byť dotknuté reštriktívne opatrenie nevyhnutné na zabezpečenie verejného poriadku, ochrany verejného zdravia, verejnej bezpečnosti alebo ochrany spotrebiteľa, prijaté voči službe informačnej spoločnosti, ktorá skutočne naruša tieto ciele alebo predstavuje závažné a podstatné ohrozenie týchto cieľov, a napokon primerané uvedeným cieľom.
- 85 Jednak podľa článku 3 ods. 4 písm. b) druhej zarážky tejto smernice musí dotknutý členský štát vopred a bez toho, aby bolo dotknuté súdne konanie, vrátane prejudiciálneho konania a aktov uskutočnených v rámci trestného vyšetrovania, oznámiť Komisii a členskému štátu, na ktorého území je usadený poskytovateľ dotknutej služby, svoj zámer prijať dotknuté reštriktívne opatrenia.
- 86 Pokiaľ ide o túto druhú podmienku, francúzska vláda nespochybňuje, že zákon Hoguet nebol Francúzskou republikou oznámený ani Komisii, ani členskému štátu, v ktorom má sídlo Airbnb Ireland, t. j. Írsku.
- 87 V tejto súvislosti treba na úvod uviesť, že skutočnosť, že uvedený zákon bol prijatý pred nadobudnutím účinnosti smernice 2000/31, nemôže mať za následok oslobodenie francúzskej republiky od oznamovacej povinnosti. Ako uviedol generálny advokát v bode 118 svojich návrhov, normotvorca Únie nestanovil výnimku, ktorá by oprávňovala členské štáty zachovať opatrenia prijaté pred touto smernicou, ktoré by mohli obmedziť slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti bez toho, aby boli dodržané podmienky stanovené na tento účel uvedenou smernicou.
- 88 Treba teda určiť, či má skutočnosť, že členský štát si nesplní povinnosť predchádzajúceho oznámenia opatrení obmedzujúcich slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti s pôvodom v inom členskom štáte podľa článku 3 ods. 4 písm. b) druhej zarážky smernice 2000/31, za následok nepoužiteľnosť dotknutej právnej úpravy voči jednotlivcom, rovnako ako to je v prípade dôsledkov vyplývajúcich z toho, že si členský štát nesplnil svoju povinnosť predchádzajúceho oznámenia technických predpisov, stanovenú v článku 5 ods. 1 smernice 2015/1535 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. apríla 1996, CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, bod 54).
- 89 V tejto súvislosti treba po prvé uviesť, že článok 3 ods. 4 písm. b) druhá zarážka smernice 2000/31 stanovuje konkrétnu povinnosť členských štátov vopred oznámiť Komisii, ako aj členskému štátu, na ktorého území je usadený poskytovateľ dotknutej služby, svoj zámer prijať opatrenia obmedzujúce slobodné poskytovanie tejto služby informačnej spoločnosti.
- 90 Z hľadiska svojho obsahu má teda povinnosť stanovená v tomto ustanovení dostatočne jasnú, presnú a nepodmienujúcu povahu, aby mohla mať priamy účinok, a v dôsledku toho sa ho jednotlivci na vnútroštátnych súdoch môžu dovolávať (pozri analogicky rozsudok z 30. apríla 1996, CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, bod 44).
- 91 Po druhé je nesporné, ako vyplýva z článku 3 ods. 2 smernice 2000/31 v spojení s jej odôvodnením 8, že cieľom tejto smernice je zabezpečiť slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi. Tento cieľ je sledovaný pomocou mechanizmu kontroly opatrení, ktoré by jeho dosiahnutie mohli narušiť, umožňujúceho Komisii a členskému štátu, na ktorého území je usadený poskytovateľ dotknutej služby informačnej spoločnosti, dohliadať na to, aby tieto opatrenia boli nevyhnutné na uspokojenie naliehavých dôvodov verejného záujmu.

- 92 Okrem toho a ako vyplýva z článku 3 ods. 6 uvedenej smernice, Komisia, ktorá musí v čo najkratšom čase posúdiť, či sú oznámené opatrenia v súlade s právom Únie, má povinnosť, pokiaľ dospeje k záveru, že opatrenia nie sú zlučiteľné s právom Únie, vyzvať dotknutý členský štát, aby od prijatia týchto opatrení upustil alebo aby urýchlene ukončil uplatňovanie dotknutých opatrení. Tento postup tak Komisii umožňuje zabrániť prijímaniu alebo prinajmenšom zachovaniu prekážok obchodu v rozpore so Zmluvou o FEÚ, najmä navrhovaním zmien dotknutých vnútroštátnych opatrení (pozri analogicky rozsudok z 30. apríla 1996, CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, bod 41).
- 93 Ako uvádza najmä španielska vláda a ako to vyplýva z článku 3 ods. 6 smernice 2000/31, článok 3 ods. 4 písm. b) druhá zarážka tejto smernice síce na rozdiel od článku 5 ods. 1 smernice 2015/1535 formálne nestanovuje povinnosť *standstill* prináležiacu členskému štátu, ktorý má v úmysle prijať opatrenie obmedzujúce slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti. Ako však bolo uvedené v bode 89 tohto rozsudku, s výnimkou riadne odôvodneného naliehavého prípadu musí dotknutý členský štát vopred oznámiť Komisii, ako aj členskému štátu, na ktorého území je usadený poskytovateľ služby, svoj zámer prijať také opatrenie.
- 94 Vzhľadom na skutočnosti uvedené v bodoch 89 až 92 tohto rozsudku nie je povinnosť predchádzajúceho oznámenia zavedená článkom 3 ods. 4 písm. b) druhou zarážkou smernice 2000/31 jednoduchou požiadavkou informovania porovnateľnou s tou, o ktorú išlo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 13. júla 1989, Enichem Base a i. (380/87, EU:C:1989:318, body 19 až 24), ale procesnou požiadavkou zásadnej povahy, ktorá odôvodňuje nepoužiteľnosť neoznámených opatrení obmedzujúcich slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti voči jednotlivcom (pozri analogicky rozsudok z 30. apríla 1996, CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, body 49 a 50).
- 95 Po tretie je začlenenie riešenia prijatého Súdny dvorom v rozsudku z 30. apríla 1996, CIA Security International (C-194/94, EU:C:1996:172), do smernice 2000/31 vo vzťahu k smernici 2015/1535 o to dôvodnejšie, že ako na pojednávaní správne uviedla Komisia, oznamovacia povinnosť stanovená v článku 3 ods. 4 písm. b) druhej zarážke smernice 2000/31 neslúži ako opatrenie vo veci, v ktorej bol vydaný uvedený rozsudok, na zabránenie tomu, aby členský štát prijal opatrenia, ktoré patria do jeho právomoci a sú spôsobilé ovplyvniť slobodné poskytovanie služieb, ale na zabránenie tomu, aby členský štát zasahoval do všeobecne zakladanej právomoci členského štátu usadenia sa dotknutého poskytovateľa služby informačnej spoločnosti.
- 96 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že skutočnosť, že členský štát si nesplní svoju povinnosť oznámiť opatrenie obmedzujúce slobodné poskytovanie služby informačnej spoločnosti, ktorú poskytuje subjekt usadený na území iného členského štátu, stanovenú v článku 3 ods. 4 písm. b) druhej zarážke smernice 2000/31, spôsobí nepoužiteľnosť uvedeného opatrenia voči jednotlivcom (pozri analogicky rozsudok z 30. apríla 1996, CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, bod 54).
- 97 V tejto súvislosti treba tiež uviesť, že rovnako ako v prípade technických predpisov, ktoré členský štát neoznámil v súlade s článkom 5 ods. 1 smernice 2015/1535, možno namietat nepoužiteľnosť neoznámeného opatrenia obmedzujúceho slobodné poskytovanie služieb informačnej spoločnosti nielen v rámci trestného konania (pozri analogicky rozsudok zo 4. februára 2016, Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, bod 84), ale aj v spore medzi jednotlivcami (pozri analogicky rozsudok z 27. októbra 2016, James Elliott Construction, C-613/14, EU:C:2016:821, bod 64 a citovanú judikatúru).
- 98 Preto v takom konaní, o aké ide vo veci samej, v ktorom jednotlivec v konaní na trestnom súde požaduje od iného jednotlivca náhradu škody spôsobenej stíhaným protiprávnym konaním, spôsobí porušenie povinnosti členského štátu podľa článku 3 ods. 4 písm. b) druhej zarážky smernice 2000/31 oznámiť vnútroštátne opatrenie, ktoré stanovuje uvedené protiprávne konanie, nepoužiteľnosť tohto opatrenia voči stíhanému jednotlivcovi a umožňuje mu namietat toto porušenie nielen v rámci trestného stíhania vedeného proti nemu, ale aj v rámci návrhu na náhradu škody podaného jednotlivcom, ktorý sa konania zúčastnil ako poškodená strana.

- 99 Vzhľadom na to, že Francúzska republika neoznámila zákon Hoguet, a vzhľadom na kumulatívnu povahu podmienok uvedených v článku 3 ods. 4 smernice 2000/31 a pripomenutých v bodoch 84 a 85 tohto rozsudku, treba konštatovať, že tento zákon v nijakom prípade nemožno uplatniť na jednotlivca nachádzajúceho sa v takej situácii, ako je situácia spoločnosti Airbnb Ireland v spore vo veci samej, bez ohľadu na to, či tento zákon spĺňa ostatné podmienky stanovené v tomto ustanovení.
- 100 S prihliadnutím na predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 3 ods. 4 písm. b) druhá zarážka smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že jednotlivec sa v rámci trestného konania s účasťou poškodenej strany môže brániť proti tomu, aby sa voči nemu uplatnili opatrenia členského štátu obmedzujúce slobodné poskytovanie služby informačnej spoločnosti, ktorú poskytuje z iného členského štátu, pokiaľ uvedené opatrenia neboli oznámené v súlade s týmto ustanovením.

O trovách

- 101 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. Článok 2 písm. a) smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode), ktorý odkazuje na článok 1 ods. 1 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti, sa má vykladať v tom zmysle, že sprostredkovateľskú službu, ktorej predmetom je prostredníctvom elektronickej platformy za odmenu sprostredkovať kontakt medzi prípadnými nájomcami a prenajímateľmi, ktorí sú alebo nie sú podnikateľmi ponúkajúcimi krátkodobé ubytovanie, a poskytovať aj určité množstvo doplnkových služieb k tejto sprostredkovateľskej službe, treba považovať za „službu informačnej spoločnosti“, na ktorú sa vzťahuje smernica 2000/31.
2. Článok 3 ods. 4 písm. b) druhá zarážka smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že jednotlivec sa v rámci trestného konania s účasťou poškodenej strany môže brániť proti tomu, aby sa voči nemu uplatnili opatrenia členského štátu obmedzujúce slobodné poskytovanie služby informačnej spoločnosti, ktorú poskytuje z iného členského štátu, pokiaľ uvedené opatrenia neboli oznámené v súlade s týmto ustanovením.

Podpisy